

майчице, де да се попадне на Калвака? Той съ стотини, съ хиляди ги би насѣкълъ съ такава радостъ на душата, съ каквато сѣче вѣковнитѣ борови дънери въ божата гора. . . Ечъ, майчице, току. . .

— Току, какъ трѣбва? То ако е само да речешъ хайде, — хе, откога да сж го рекли хората!

— Който е страхливъ, нека тича да се свре подъ политѣ на майка си! — отсѣче нервно апостолътъ.

И тъкмо се засмѣ Трендафилъ чорбаджи.

Калвакътъ се изчерви, потрепера косматата му дълга до колѣнетѣ ржка, но стисна той широкитѣ си челюсти и — засука мустакъ, изви рамо, па престожи да си излѣзе.

Тукъ стана чудо.

Воловъ — благъ и тихъ инакъ — като да освирепѣ отъ злитѣ приказки, които гнѣвно хвърли на Калвака, та сега съ разтреперани ржце измъкна револвера си и го сложи на евангелието, а после изтегли и камата, но не посегналъ още къмъ масата — изтърва я. . .

Леко свѣтна лѣскавото хладно оржие и като змия полетѣ подъ масата.

Апостолътъ трепна, отстожи, и присѣдстващитѣ съ злокобенъ ужасъ впиха погледи въ крѣвъ.

Да, крѣвъ, човѣшка крѣвъ: — изтърваната кама се бѣше забила — права като свѣщъ — въ крака на апостола, и изъ раната му рухна потокъ ясна крѣвъ.

Първитѣ заговорници въ Батакъ бѣха и първитѣ, които видѣха въ общата работа човѣшка крѣвъ — тая на своя апостолъ. . .

— На добро е, братя! — пресѣче прѣвъ мртвото мълчание Воловъ; това показва, че ние ще си пролѣемъ крѣвта! А крѣвъ само ще измие срама